

Klerikëve të Vyer, Monahëve të Përndershëm dhe Besimtarëve të Devotshëm të Kishës Ortodokse në Amerikë,

Vëllezërit e mi të dashur dhe Bij të Bekuar në Zotin,

Krishti u Lind! Lavdërojeni!

Sot ne proklamojmë me zemra të gëzuara “Perëndia është me ne!”. Ne lavdërojmë Perëndinë për Festën e Lindjes me Trup të Zotit, Perëndisë dhe Shpëtimtarit tonë Jesu Krisht. Në të njëjtën kohë, ne jemi të rrethuar nga një mori imazhesh, simbolesh, ikonash dhe paraqitjesh që bota mendon se kështu kjo festë është dhe çfarë duhet të jetë. Që nga pemët e Krishtindjes, të vërteta apo artificiale, tek drerët dhe njerëzit prej dëbore, bota është duke u mbytur në imazhet e zbrazëta të Krishtindjes. Qoftë edhe në ato imazhe që duken sikur ndjekin traditën e Kishës, ne gjejmë mungesën e një angazhimi të vërtetë me hallet dhe boshllëkun përreth nesh.

Në Kishë, *ne kemi një çudi, mister shumë të lavdishëm*: një fëmijë, i lindur në një varr, vënë në grazhd të kafshëve, Lindur në këtë botë prej njerëzish të papërgatitur për mesazhin e Tij, njerëzve që nuk ishin në gjendje të pranin mesazhin e Tij. Ky është me të vërtetë një imazh i çuditshëm, një imazh i dobësisë, një imazh i humbjes, varfërisë dhe përlësisë. Është një imazh i cili lehtësisht mund të largohet në qoftë se nuk do të ishte kaq i mrekullueshëm në pashpjegueshmërinë e tij. Është një imazh i cili ka në thelbin e tij mesazhin e jetës së botës së amëshuar. Është imazhi i shpëtimit tonë.

Kur përballemi me këtë imazh të Krishtit të lindur në një varr, ne vihemi, ashtu sikundër edhe Mëma e Perëndisë, përballë zgjedhjes për të thënë: “Po o Zot hyrë në gjymtyrët e mia, në venat e mia, në zemrën time; më pastro dhe më zbukuro”. Ose mund të zgjedhim të largohemi dhe të refuzojmë gëzimin, shëndetin dhe harenë që na ofrohet nëpërmjet Krishtit dhe kungimit tonë me Të. E megjithatë kjo zgjedhje nuk është thjesht një miratim intelektual për disa ide të paqarta dhe të mjegulluara.

Kur vendosim të kthehemi tek Krishti dhe e ftojmë Atë në zemrat tona, ne angazhohemi për një jetë veprash, një jetë në të cilën jo vetëm dëgjojmë, por edhe veprojmë sipas porosive të Krishtit dhe të mësimave të Eterve të Shenjtë të Kishës. Duke folur mbi amësinë e Hyjlindëses, At Georges Florovsky na kujton se akti i pranimit të Krishtit në jetën tonë nuk është një akt i shterur nga momenti fillestar, “... edhe pse amësia natyrale nuk është e ezauruar prej faktit të lindjes fizike. Përbushja e misionit të amësisë qëndron në dashurinë sakrifikuese. Nëpërmjet kësaj dashurie për të lindurin, vetë-përqëndrimi pasiv i zemrës prishet. Në këtë dashuri tregohet imazhi natyror i dashurisë për një person tjetër, për të afërmin”.

Kthimi ynë tek shpella-varr ku Krishti u lind, dhe pranimin e Tij në jetën tonë, na angazhon në një jetë të dashurisë për të afërmin tonë dhe për gjithë njerëzimin. Kthimi ynë tek Ai që u vu në grazhd është pranimi i thirrjes për ti shërbyer të tjerëve, këtu dhe tani. Kthimi ynë tek Ai që u lind prej Virgjëreshës është një shpallje e dashurisë tonë, të Krishtit dhe të Kryqit të Tij. Në të vërtetë, kthimi ynë tek Perëndia, i Cili është tani me ne, është një shpallje e pritjes tonë të jetës së amëshuar.

Me lutje të përzemërta dhe dashuri të patregueshme të Foshnjës së Shenjtë, Krisht,

Me dashuri në Zotin,

+Tikoni
Kryepeshkop i Uashingtonit
Mitropolit i Gjithë Amerikës dhe Kanadasë